

kunne skyde til Side, det er for Alvor at gaa til Anlæg af en Vestkysthavn til Støtte for Fiskeriet. Det er nemlig ikke muligt for Staten vedblivende at forsvare, at den store Mængde større og mindre Motorbaade, som nu anskaffes langs hele vor Kyststrækning og navnlig langs Jyllands Vestkyst, skal være saa godt som husvilde. Jeg ved vel, at der maaske endnu i Dag i Esbjerg er Plads til nogle flere Baade, end der er hjemmehørende der, men dette vil sikkert, inden man er færdig med blot at tale om en ny Fiskerihavn ved Esbjerg, være ophørt. At det skulde være en tilstrækkelig god og grundig Løsning at foranstalte lidt Lapperier oppe ved Thyborønkanalen, eventuelt med en for mig ganske uforstaaelig stor Havn ved Lemvig, tror jeg heller ikke paa. Jeg tror ikke, det er muligt at komme bort fra Nødvendigheden af en Gang for alle at bryde igennem og sige: Nu have vi talt længe nok, nu maa vi til at gøre noget for at støtte vort Vestkystfiskeri. Jeg tror, vi maa gaa til Anlæg af en virkelig Havn, og det vil koste adskillige Millioner.

Ligeledes er det, bortset fra den Uenighed, der kan være, ganske nødvendigt inden ret lang Tid — hvis det ikke allerede er for sent — at søge at komme overens om en Forandring og en Forbedring af vort Lands Forsvar. Vi se alle, hvorledes det gærer rundt om os, og vi se, at blot dette, at en enkelt gammel Mand nede i det sydlige Europa kan lukke sine Øjne, utvivlsomt vil tænde en Brand, der ogsaa vil flamme op til os. Jeg tror derfor, at der forestaar os ogsaa paa dette Omraade saadanne Udgifter, at det vel kan være betænkeligt at gaa til Foranstaltninger, der medføre meget stor Underbalance paa det aarlige Budget. Men jeg erkender, at det, der endnu er forelagt, bør gennemføres.

Vi bør ikke — og det ere vist alle her i Tinget enige om — lægge Hindringer i Vejen for Gennemførelsen af den Forbedring af Lønforholdene, som nu er foreslaaet, og det til Trods for, at det, som bekendt, kun er i en kort Aarrække, vore underordnede lavtlønnede Statsfunktionærer have staaet paa den Løn, de staa paa for Øjeblikket. Men det er lige saa klart og lige saa bekendt, at det Opsving i Forholdene, der er foregaaet i det sidste Aars Tid eller to, og som har draget Forhøjelser i Priserne paa alle Livsfornødenheder med sig, er saa intensivt, at en Forbedring af Tjenestemændenes økonomiske Kaar er nødvendig. Og jeg kan kun anerkende,

at den i alt væsentligt er lagt, hvor den haardest behøves, nemlig paa de Funktionærer, hvis aarlige Løn ikke overstiger 1,500 Kr. Det er sikkert rigtigt. Jeg vil gerne gøre, hvad jeg kan, for at faa denne Sag bragt godt i Havn, og jeg vil henstille til det Parti, hvis Ordfører talte nærmest foran mig, at de ikke lave Agitation paa dette Forslag, ikke gøre Overbud. De have ikke gjort det, men vi vide, at de før have gjort sligt. Jeg haaber, at de ville være enige med os om at fremme disse Lovforslag omtrent i den Form, hvori de nu foreligge. Dermed tror jeg, at alle ville være bedst tjente.

Jeg skal knytte et Par Ord til en Udtalelse af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen), en Udtalelse, som til Dels ogsaa fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen): De vare inde paa at omtale den Fare, der paa Grund af Arbejdsstandsninger truer vort Samfund, som har truet det i Fortiden og vel ogsaa vil true det i Fremtiden. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds mente, at det var nødvendigt for Lovgivningsmagten at tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse. Det kan der være meget god Grund til, men det bliver ikke bedre, fordi man overvejer. Man maa være enig om, hvad det er, man tilsigter med sin Overvejelse, hvis det overhovedet skal føre til noget praktisk Resultat. Teoretisk kan det være ganske morsomt at sidde og overveje, om man kan gøre dit eller dat, naar det behøves. Men man skulde dog vist helst have en bestemt Hensigt med sine Overvejelser. I den Henseende vil jeg gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem og de Herrer, der dele Anskuelse med ham, at det er ikke saa lige en Sag for Lovgivningsmagten eller for nogen anden Magt at raade Bod paa eller, hvad der vel egentlig var Meningen, forhindre den Slags Kalamiteter, der kunne fremkomme paa Grund af Arbejdsstandsning. Jeg erkender naturligvis, at der kræves stor Omsigt og megen Forsigtighed hos alle de Mænd, der have med Ledelsen af den Slags Uoverensstemmelser at gøre, men jeg vil erklære, at saa ofte der har været Tale om, at man ad Lovgivningens Vej vil søge at forhindre saadanne for vort Samfund skadelige og faretruende Eksplosioner, har det altid staaet for mig som en Gaade, hvad det egentlig er, man skulde søge at gennemføre. At man ved Lovgivning eller overhovedet ved Hjælp af Statsmagten skulde kunne forhindre en Arbejds-